

גיטין כד

4) יתר מיכן אמר לבלבל כתוב לאיזו שארצה ^צאגרש פסול לגרש בו:

גמרא

הלן, כל המקרים של המשנה, ומה חידושם:

1) ושמע קול סופרים - בסופרין העשוין להתלמד עסקין - דיקא נמי דקתני סופרין מקרבין - ולא קוראין.

לא זה שנכתב שלא לשום גירושין אלא אף זה שנכתב לשום גירושין פסול:

2) כתב לגרש את אשתו ונמלך מצאו בן עירו...

ולא זה שנכתב שלא לשום גירושין דידיה, אלא אף זה שנכתב לשום גירושין דידיה פסול:

3) היו לו שתי נשים ושמותיהן שוות

ולא זה שלא נכתב לשום גירושין הא אלא אף זה שנכתב לשום גירושין

הא פסול

4) אמר לבלבל כתוב לאיזו שארצה אגרש פסול לגרש בו: קמ"ל אין ברירה.

לומדים כל הדינים הללו, מהפסוק:

כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבָעֵלָה וְהָיָה אִם־לֹא תִמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו כִּי־מָצָא בָּהּ עֲרֹת דָּבָר וְנָתַב לַמַּעוֹטִי (2) לָהּ לַמַּעוֹטִי (3) - לַשְּׂמָה סֵפֶר כְּרִיתוֹת לַמַּעוֹטִי (1) - דְּלֹא עֲבִיד לְשׁוּם כְּרִיתוֹת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשָׁלַחָה מִבֵּיתוֹ

שתי נשים או שתי אנשים - עם שמות שוים

רבא מדייק מהמיקרה (3) במשנה - קטנה הוא דלא, הא גדולה מצי מגרש ביה - זאת אומרת שני יוסף בן שמעון הדרין בעיר אחת, שהם מלוים, מוציאין שטר חוב על אחרים אין הלוה יכול לומר לא ממך ליתני אלא מפלוני ששמו כשמך, אלא כיון דהאי תפיס לטטרא גבי ביה.

אביי הקשה עליו, אלא מעתה רישא (1) דקתני שמי כשמך פסול לגרש בו, הא ראשון מצי מגרש ביה - והא אמרינן ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב שני יוסף בן שמעון שהיו בעיר אחת, אין יכולין להוציא שטר חוב על זה, ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב, דאמר ליה לא אני ליתני ממך אלא חברי לוח ממך ומסר לך שטר זה. הכא נמי לימא לא בעלה כתבו אלא יוסף בן שמעון אחר כתבו לאשתו ונמלך ולא גירשה והשליכו לאיבוד מדעת ולקחתו זו שהיא רוצה להתגרש

אלא מאי אית לך למימר בעדי מסירה שמכירים את שניהם ומעידין שראו מסר לזו ור' אלעזר היא, הכא נמי אבל בעדי חתימה לא כדאמרינן שמא נמלך זה שכתבו וחתמו ולא גרש את אשתו ומסרו לזו אשת חברו.

אם פוסלות בכהונה

יש ד' שיטות באמוראים, לגבי הד' מקרים של המשנה, אם הגט פסול ופוסל אותה מכהונה, כדלהלן:

	1 - סופרים	2 - נמלך	3 - שתי נשים	4 - לאיזה שירצה
רב	אינו פוסל	פוסל	פוסל	פוסל
שמואל	פוסל	פוסל	פוסל	פוסל
זעירי/ רב אסי	אינו פוסל	אינו פוסל	אינו פוסל	פוסל
רבי יוחנן	אינו פוסל	אינו פוסל	אינו פוסל	אינו פוסל

[משנה] האשה עצמה מביאה את גיטה

הגמרא דנה איך אפשר לשלוח גט על ידי אשה, המתגרשת, ולהיות מתגרשת רק בב"ד, שתצטרך לומר פ"נ ופ"נ. הגמרא מסנה להסביר בג' אופנים, ונדחו, ואח"כ מתרצת גי תירוצים - אחד מהם לפי ח"ד מ"ד - כדלהלן:

- אמר רב הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני ב"ד

(קושיא) כי מטיא התם איגרשה בה ע"י קבלה ראשונה דתנאה בעלמא הוה דלא תתגרש עד אותו מקום, והרי נתקיים התנאי ולא שליח היא.

- דאמר לה כי מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה דהויא שליח להולכה

עד התם, ובמאי דשקלא ליה תו מארעא הוא דמגרשה.

(קושיא) הוה ליה טלי גיטך מעל גבי קרקע ולא אמר כלום דבעינן "ונתן".

- אלא דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם - וכי מטית התם

הוי שליח את גופיך שליח דידך לקבלה וקבלי את גיטך וקבלי מידך.

(קושיא) והוא לא חזרה שליחות אצל הבעל - שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה,

שראו לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך לחברך, וזו אינה ראויה לחזור שהרי לא נשתלחה אלא לעצמה, ואח"כ נעשית היא בעל המעשה, ובטל השליחות קודם שתחזור.

יש מחלוקת אם האישה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה, לפי המ"ד שכן הגמרא מביא תירוץ ראשון:

א. דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם - וכי מטית התם שוי שליח לקבלה

למ"ד אין האשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה יש שני טעמים כלהלן:

1. משום דאיכא בזיון דבעל - דסבור מבזה אותי שאין היא עצמה מקבלתו. אבל

הבעל עצמו שנתן לעדי קבלה, כיון דאיהו גופיה מסר לשליח אשתו, הא קא חזינן

דלא קפיד אבל כל כמה דלא חזינן אמרי' קפיד.

2. משום חצרה הבאה לאחר מיכן ^א - דדמיין להדדי, שכשזרק גט לחצר חבירו

ואחר כך קנתה היא החצר הרי הוא עושה את החצר שליח להוליך והיא כשקנתה

עשאתו שליח לקבלה, ואתי לאכשורי מההיא טעמא ושלא כדן הוא דחצר לאו

משום שליחות אתרבי אלא משום ידה וההיא שעתא דנתינה לאו ידה הוא.

לפי מ"ד (1) משום בזיון דבעל: והכא בעל לא קפיד שהרי כן צוה לה.

לפי מ"ד משום חצרה הבאה לאחר מיכן:

ב. דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם - וכי מטית התם שוי

שליח ^{אחרינה} להולכה שהשליח הראשון עושה את השני בבית דין ואומר לפניכם בפני

נכתב ובפני נחתם וקבלי את גיטך מיניה.

ג. ואב"א: דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם - וכי מטית התם אימר

קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא שליח וליתבוה ניהליך:

מתני'

כל גט שנכתב שלא לשום אשה פסול כיצד: משנה מביאה ג' מקרים, ומפרשת מה הריבותה של כל אחד מהם:

1) היה עובר בשוק ושמע קול סופרים ^צ מקרין איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי זה שמי אשתי פסול לגרש בו

2) יתר מיכן, כתב לגרש את אשתו ונמלך מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו

3) יתר מיכן היו לו שתי נשים ושמותיהן שוות כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בו את הקטנה

^צ תוספות ד"ה ל הגט. ושמע קול סופרים מקרין כו'. בסופרים העשוים להתלמד עסקין אפי' למ"ד דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה, אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד עבידא, לענין גט מודה וספר תורה נמי פסלינן בפ' שני.

^א תוספות ד"ה לאיזו שארצה אגרש בו פסול. בגמרא מפרש משום דאין ברירה ואומר ר"י דאפי' מאן דסבר בעלמא יש ברירה הכא מודה משום דוכתב לה לשמה משמע שיהא מבורר בשעת כתיבה

^א תוספות ד"ה חצרה הבאה לאחר מכאן. פירש בקובנ' שנתן הגט בחצר חברו ואין נראה דחצר חברו לא דמי לשליח להולכה[שהפסיק רשות אחר באמצע] אלא אומר ר"י שנתנו הבעל בחצר של עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנתה מאותו אחר וא"ת הוה ליה למימר משום שליחות עצמה שהבעל עשה שליח להולכה והאשה תעשה אותו שליח עצמו שליח לקבלה, דלא חזרה שליחות אצל הבעל. ואומר ר"י משום דחזרה שליחות אצל הבעל איכא דמספקא ליה לקמן בפרק התקבל (דף גט:) וצ"ע דאמאי לא משני הכא כגון דשווייה איהו שליח מעיקרא והדר שוי איהו שליח דליכא למיגזר משום חצרה הבאה לאחר מיכן: